

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1917

Κατά τα προκηχθέντα, την 16^η Οκτωβρίου το πρωί ετέθησαν εις την Κληρωτίδα οι αριθμοί 1 έως 2771, οι αντιστοιχούντες προς τους αριθμούς των αποδείξεων πληρωμής, τας οποίας έλαβον οι προπληρωσάντες μέχρι της στιγμής εκείνης συνδρομής έτησιαν, έννεάμηνον, εξαμήνον, ή τριμήνον, έντος της οποίας συμπιερίλαμθάνετο ή 15^η Οκτωβρίου. Έκκληρώθησαν δε κατά σειράν οι εξής 50 αριθμοί :

- 846 έκέρδιση εν ωρολόγιον της τσέπης.
- 1626, 401 έκέρδιση έκαστος τόμους Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης δραχμών 40 κατ' έκλογήν του.
- 2412, 583, 1874, έκέρδιση έκαστος τόμους Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης αξίας δραχμών 25 κατ' έκλογήν του.
- 1212, 689, 2680, 475, έκέρδιση έκαστος τόμους Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης αξίας δραχμών 15 κατ' έκλογήν του.
- 72, 2119, 1102, 2345, 224, έκέρδιση έκαστος ανά μίαν έτησιαν συνδρομήν Διαπλάσεως του προσεχούς έτους.
- 1509, 742, 2573, 1334, 907, έκέρδιση έκαστος ανά εν αντίτυπον του « Αγγέλου της Αγάπης ».
- 1384, 15, 530, 2467, 144, 2238, 651, 2182, 1242, 1643, έκέρδιση έκαστος ανά ένα τόμον Διαπλάσεως της Β' Περιόδου εκ των τιμωμένων δε. 3, 50.
- 177, 892, 1531, 300, 2631, 1184, 1412, 2747, 92, 1311, 437, 1987, 1063, 2736, 200, 1749, 390, 2296, 2524, 771, έκέρδιση έκαστος ανά ένα τόμον Διαπλάσεως της Α' Περιόδου εκ των τιμωμένων 1 δε.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ των δώρων προς μέν τους κατόχους του πρώτου και των τεσσαράκοντα τελευταίων αριθμών θα γίνη μαζί με το 48 φύλλον της προσεχούς εβδομάδος, χωρίς να δικαιούται τις εν τήτηση αντικατάστασιν του υπό της τύχης απονεμηθέντος αυτού δώρου δι' άλλου, ούτε ίσης ούτε κατωτέρας αξίας. Προς δε τους κατόχους των αριθμών, οι οποίοι έκέρδιση τόμους κατ' έκλογήν των, απευθύναμεν σήμεραν επιστολήν, παρακαλούντες αυτούς να μάς δρίσουν ποιους τόμους επεθύμουν να λάβουν.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ 1918

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1918 θα γίνη την πρώτην εβδομάδα του προσεχούς Δεκεμβρίου και θα λάβουν μέρος εις αυτήν όλοι όσοι θα έχου πληρωθή έτησιαν ή εξαμήνον συνδρομήν δια το 1918 μέχρι της 30 Νοεμβρίου έ.ε. το βραδυτέρον. Ο κληρωθησόμενος, εις μόνος, θα κερδίση μίαν Μετοχήν Διαχειροφύλακον της Έθνικής Τραπέζης της Ελλάδος, αξίας δε. 100, μ' έλλιπα κέρδους δε. 50,000.

Εις το διάστημα του έτους 1918 θα γίνου άλλαι τέσσαρες κληρώσεις Δώρων αξίας 1900 εν όλω δραχμών, εις έκαστην των οποίων θα συμμετέχου οι εγκαίρως προπληρώνοντες την συνδρομήν των δια το 1918. Τα δώρα δια τους 50 κερδίζοντας αριθμούς εις έκαστην των τεσσαράκοντα των κληρώσεων; θα είνε όμοια με τα της ανωτέρω Τεταρτης κληρώσεως του 1917.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 167ου Διαγωνισμού Δύσεων Αδρόστου—Νοεμβρίου
Αί λύσεις δεκται μέχρι της 14ης Ιανουαρίου.

592. Λεξιγραφος
Αυτοκράτορας συγχρόνου
Τόνομα άποτελέσης;
"Αν εν οήμα μ' ένα πληθος
Οιονδήποτε συνδέσης.
*Εστάλη υπό του Δάφνης Στεφάνου

593. Αγοπωρικτικός Λεξιγραφος
Πάρε της 'Πειρου πάλιν χωριστά,
Χώρισε κατόπιν ίσχυρόν πηγνόν
Και άποτελέσης; με τα δύο αυτά
'Ελληνα αρχαίον, μέγαν στρατηγόν.
*Εστάλη υπό της 'Ιδεώδους 'Ελλάδος

594. Μεταγραμματισμός
Της 'Ισπανίας ποταμός,
'Αν την πηγή του άλλεξής,
Θά τον ίδης; με θαυμασμό
—Μπόρεί και να τρομάξής;—
Χωρίς να πείρη χιόνι,
Νάροχιν να παγώνη,
*Εστάλη υπό του Νικητού της Αθίων

595—599. Μαγικών Γράμμα
Τη άνταλλαγή ενός γράμματος έκαστης των
κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού,
να σχηματισθών; μετ' άναγραμματισμού,
άλλαί τόσαι λέξεις;
—τρός, ύμνος, κλάδος, σήμα, κύριος.
*Εστάλη υπό του Προσφυγών

600—601. Μεταφορές
1.—'Ο φόβος δια 3 μεταμορφ. να γίνη θάρος.
2.—'Η Πάρος δια 4 μεταμορφ. να γίνη Τήνος.
*Εστάλη υπό της Βαρθολομαίου 'Ελλάδος

602. Μικτόν
Τν-χρ-τε-ασ-κ-τ-υ-ο-σ-προπ.
*Εστάλη υπό του Κενταύρου

603. Γρίφος
Ε' S δ' TE δ' ; α πλάσε ; :
Παθών αι δ' T' δ' ;
*Εστάλη υπό της Αυτοκρατορίας του Βυζαντίου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Θερμοστάτα εύχαριστούσα, **Καρυάτις**, άνα-
μένο μέσον Διαπλάσεως, **Χουση 'Ακτίς**,
πότε θα έλθης σπίτι;
*Ηρώς 'Ελληνοπούλα

ΕΛΑΙΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ
*Υποψηφία Δημοψηφίσματος του 1917
(IZ—192)

Ηρώς 'Ελληνοπούλα, θυμάσαι; με την
Φροελάτν στο Ιδéal ;
Μαρία Παπαγιαννοπούλου
(IZ—194)

Δέχομαι άνταλλαγήν Μικρών Μυστικών. Το
καλύτερον τετράδιον άπ' εσα θα λάβω μέχρι
τέλους Δεκεμβρίου θα βραβευθί με τρίμηνον συν-
δρομήν της Διαπλάσεως.

Ανθος των Δειμώνων
[Z'—195]
Απρεπιτή Πατοίδα, Χάρις, 'Εθνική 'Ανα-
γέννησις, 'Ιωάννη Δουσιάρη, Ξαθα τετρά-
δια. Εύχαριστών, ζητώ συγγνώμη δι' άργοπο-

ρίαν, γιατί μόλις τάλαδα, άνταπέστεια.—δέ-
χουμαι άλληλογραφίαν.
'Ελληνικόν 'Ιδεώδες, θερμά συγκατή-
ρια δια βραβείων. 'Επιστολήν μου Μαλου έλα-
βες; Γιατί δεν απήντησες; 'Η Σιδηρά Συμ-
μαχία θα κατέληθι στο 'Δημοψήφισμα; 'Ανα-
μένο.

Χαιρετώ τας ψευδωνυμόχους της Δη-
μοσίας 'Εμπορικώς Σχολής, αιτινες νομι-
ζουσι ότι δεν τας γνωρίζω. Συγκατήρω δε την
Σανθήν Προκηροπούλαν δια την δρασί-
ν της στο Ξεσπάθωμα. *Εδειχθείς

(IZ—196)
Ολους τους αγαπητους φίλους και φίλας που με
ψήφισαν στο περίσυν 'Δημοψήφισμα; εύχα-
ριστώ θερμά; και τους παρακαλώ, άν θέλουσι,
ας με ψήφισου και φέτος.

ΕΛΕΒΑΙΣ
ή **ΑΝΘΟΣ ΤΩΝ ΔΕΙΜΩΝΩΝ**
(IZ—193)

Τραγουδι της Λευτεριάς σ' εύχαριστώ
πολύ, πολύ. *Τρισύγγνη

Πού βρίσκει ή πονεμένη καρδιά παρη-
γοριά και ανακούφισι; Στη **ΧΡΥΣΟ-
ΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ**. Ποιό άλλο ψευδό-
νυμο είνε έμφραστικώτερο;
(IZ—198)

Ελκωνιάς Παρθένος, 'Υάνινθε, Κο-
κλίτσα, Μαγαρία του 'Αγρού, Κένταυρος,
θερμά εύχαριστά.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ
(IZ—199)

Μελαγχολική Ναυτοπούλα, δεχομένη άλ-
λληλογραφίαν, περιμένο.—**Χουση 'Ακτίς**
(IZ—200)

Ανταλλάσω γραμματόσημα. 'Επιθυμώ γνω-
ριμίαν γραμματοσημοφίλων.—**Παναγίας
Καργαντζής**, Poste Restante Κέρκυρα.
(IZ—201)

Πατρίς, Τι γίνεσαι; 'Ενθυμείσαι τον κ. Προ-
εδρόν μας Θεόδωρον;
Εκπαροθητής της 'Επταλόφου
(IZ—202)

Σπινθή της 'Ελευθερίας, σάς απήντησα.
'Εγγράφων μάλιστα μερικά μελη. **Προσάτι**
(IZ—203)

Αήτητο Εύζωγάκι, Φειδιάν, Κόρη Πολιμ-
στόν, 'Ιούλιον Κάλισσα, Δαφνοσεπή Βα-
ουλέα, Θαλασσοπόρον Κυκλάδων, 'Ελληνο-
πούλαν τετράδια Μ. Μυστικών πρό πολλών
σας έστειλα, ιδικά σας θυωσι δε; Ξαθα μέχρι
σήμεραν.—**Γενναίο 'Ελληνοπούλο** (πρώην
Γερμανόπουλις);

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
δσον αι λύσεις, άδιανκτως φυλλαδίον
έληφθησαν από 12-18 Οκτωβρίου

ΑΘΗΝΩΝ : 'Ανδρ. Ροδοκανάκης, *Αρίστη-
χος ό Σάμιος, *Ατρώητος *Ελλην, Γ. Θάνος,
Διαγμένο Πουλί, Σοφία Χ. Ράινερτ, Δ. Ν. Βα-
σιλείου, Δοξασημένα 'Αθήνα, Καθλ Ε. *Ούσαν
Κατίνα 'Αντωνιάδου, 'Ανδρ. Α. 'Αντωνιάδης, Ν.
Μ. Βαλέσης, Μαρίνα Μ. Βαλέση, *Οσκά Μπα-
μαν, *Αδαμάντια Μ. Νικολάου.
ΑΙΓΙΟΥ : *Αραλία Β. Καλαπόδη, Εύστ. Β.
Καλαπόδης.
ΒΟΛΟΥ : *Ενας χωρίς υπογραφήν.
ΠΑΤΡΩΝ : 'Ελένη Γ. Κρητικόν, Αίμα-
μένο Λουλουδι, 'Ελένη Παπαχριστοπούλου,
Μαριάνθη Δορίτσι, Μπέμκη Καλλιμαροπούλου,
Βάσω Σοφή, Λελές, 'Αρφή, Μεγάλη 'Ελλή-
*Ηρώς 'Ελληνοπούλα.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Γ. *Αθ. Πλατσούνας, Κ. Άνα-
στασίου, Παν. Κ. Γκίνης, Σωσώ Α. Φουντουκί-
Παν. Κ. Κοφόσταλης, Θ. Α. Σακελλαρόπουλος, Α.
Ι. *Ηλιάδης, Σπ. Ι. *Ηλιάδης.
ΠΥΡΓΟΥ : *Αγγ. 'Επ. Θεοφιλόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
*Όλων των ανωτέρω τα όνόματα ετέθησαν εν
την κληρωτίδα και εκληρώθησαν οι εξής δύο
ΑΔΑΜΑΝΤΙΑ Μ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ εν 'Αθήναις και
ΓΕΡΓΙΟΣ ΑΘ. ΠΛΑΤΣΟΥΚΑΣ εν Πειραιή.
Οι οποίοι ένεργάφησαν δια τρεις μήνας από 1η
Νοεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον υπό του *Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθεις παρασών εις την ζωάν ημών 'απηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδα.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Εσωτερικόν	Εξωτερικόν
Έτησια δε. 8.—	Έτησια φρ. 20. 10.—
Εξάμηνος 4,50	Εξάμηνος 5,50
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος 3.—
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκαστου μηνός.	
Ιερίδος Β'.—Τόμος 24ος	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Έν 'Αθήναις, 28 Οκτωβρίου 1917

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διά των Πρακτόρων 'Εσωτερ. λ. 15. 'Εξωτερ. λ. 20.
Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
*Όδός Εδριπίδου άρ. 38, παρά το Βαρθάκειον
Έτος 39ον.—'Αριθ. 48

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

"Ενδεκα μήνες τώρα, δεν είχαν καμμία επικοινωνία με το έπίλοιπο των ανθρώπων και σε λίγο, στις 24 Μαρτίου, θα ήρχετο ή επέτειος της ήμέρας, που το αερόστατο τους είχε ριξη στην άγνωστη εκείνη άκμή! Τότε ακόμη ήταν άπλοοι ναυαγοί. που δεν ήξεραν αν θα ζήσουν ή αν θα πεθάνουν στην άγρια έρημία. 'Αλλά τώρα, με τη γνώσι του αρχηγού τους, με την ΐδια τους εύφυία, ήταν αληθινοί άποικιοι, είχαν στη διάθεσί τους όπλα, όργανα, εργαλεία, και μπορούσαν να εκμεταλλεωυνται τα ζώα, τα φυτά και τα όρυκτα του νησιού των, δηλαδή και τα τρία βασίλεια της Φύσεως!

Π' αυτά όλα συνωμιλούσαν συχνά κι' έκαναν κι' άλλα σχέδια για το μέλλον.

Μόνον ό Κύρος Σμιθ, σκεπτικός πάντα, άκουγε τους συντρόφους του χωρίς να παραμιλη. Κάποτε χαμογελούσε με καμμία παρατήρησι του Χάρμπερ ή καμμία έξυπνάδα του Πέγκροφ παντού όμως και πάντα έσυλλογίζετο τανεξήγητα συμβάντα, το παράδοξο εκείνο αίνιγμα, που ακόμη δεν κατώρθωσε να το λύσι!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Κακοκαιρία.—'Ο οδρανικός άνεμοσπύρ. — Κατασκευή βαλοπινακων και ποτηριών.—Τό άργόδενδρο.—Συγγής έπισκέψεις στο κοιμητήριο φέτο.—Τό κοπάδι αζάνει.—

Μία ζοιότοις του ρεπόρτε. — 'Ακρίβης προσδιορισμός της γεωγραφικής θέσεως της νήσου 'Αγκολν.—Μία πρότασις του Πέγκροφ.
'Ο καιρός άλλαξε την πρώτη έβδομάδα του Μαρτίου. Την πρωτομήνια ήταν πανσέληνος κ' ή ζέστη εξακολουθούσε δυγατή. Αισθάνετο ότι ή ατμόσφαιρα ήταν γεμάτη ηλεκτρισμό και ότι θα ήρχετο μια περίοδος, μικρή ή μεγάλη, θελλών

και βροχών. Πραγματικώς, στις δύο του μηνός, άρχισαν τάζτραπόδρογτα. 'Ο άνεμος φυσούσε από τάνατολιλα κ' ή χαλαρα κτύπουπε την πρόσοψη του Γρανιτινου Παλατιού με κρότους σα νάπερταν μυδράλλια. 'Αναγκάστηκαν να κλείσου έρημητικώς τα παράθυρα και την πόρτα, άλλοιότιχα θα πλημμύριζαν όλα τα δωμάτια της κατοικίας.

Μόλις είδε εκείνο το χαλάζι, χοντρό σαν καρδί, ό Πέγκροφ ένα μόνο πράγμα έσκέφθηκε: ότι εινιδύνευε το σιτάρι του. 'Αμείως λοιπόν έτρεξε στο χωράφι του (*) όπου τα στάχνα άρχισαν να υψώνουν τα πράσινα, τρυφερά κεφαλάκια τους και, μ' ένα χονδρό πανί, κατώρθωσε να τα σκεπάση και να τα προφυλάξη. 'Εγινε μούσκεμα, έννοείται, εινιδύνευε και να σκοτιωθί από το χαλάζι, άλλα δεν παραπονήθηκε: φθάνει που γλύτωσε το σιτάρι.
'Η κακοκαιρία εβάσταξε όκτώ μέρες. 'Σ αυτό το διάστημα, ή βροντές δεν έπαυσαν νάψηχουσαν σαν ένα ούρανό κανονίδι. Στα διαλείμματα, μεταξύ δύο θελλών, άνεμόβροχων — και πάντα σχεδόν με χαλάζι, — άκούγονταν ήχοι βροντές υπόκωφες, μακρινές. Και σε λίγο ή μπόρα ξανάρχιζε με μεγαλύτερη μαγία. 'Ο ούρανος τότε αλλακώνετο από τεράστιες αστραπές, κι' έπερταν κεραυνοί, που έκαψαν πολλά δένδρα του νησιού, ανάμεσα στ' άλλα και μια πελωρία βελανιδιά, που ήταν κοντα στη λίμνη, στην άκρη του δάσου. Δυο-τρεις φορές, το ή-

(*) Ίδε εικόνα προηγουμ. φύλλου, σελ. 373.
"Έπαιρναν τα πιο παραθένα και άσπετι σχήματα..."

λεκτρικό ρεύστο έπεσε στην άκρογαλιά, όπου ο άμμος έλυωσε κι' έγεινε γυαλί. Όταν ο μηχανικός βρήκε αυτά τα ψαλώματα, σκέφθηκε ότι θα μπορούσε ίσως να κατασκευάσει κι' αυτός τζάμια στερεά και να τα βάλει στα παράθυρα, για να εμποδίζουν τον άνεμο και τη βροχή.

Οι άποικοι, αφού δεν είχαν βιαστικές έργασίες έξω, αποφάσισαν να έπωφεληθούν από την κακοκαιρία και να έργασθούν μέσα στο Γρανίτινο Παλάτι, που ή επίπλωσί του έτελειοποιείτο και συμπληρώνετο δολοένα. Ο μηχανικός έστησε ένα τórνο, που τον εύκολυγε να κατασκευάσει μερικά πράγματα για την κουζίνα ή την τουαλέτα, προπάντων κουμπιά, που αισθάνοντο πολύ την έλλειψή τους. Έκαμαν άκόμη ένα ντουλάπι για τα όπλα, που έπρεπε να τα διατηρούν με μεγάλη προσοχή, καθώς και διάφορα άλλα ντουλάπια ή ράφια άπλά. Όλη την ήμέρα πριόνιζαν, έπλάνιζαν, έλιμαρίζαν, έτόρνευαν κι' ή περίοδος της κακοκαιρίας έπέρασε με κρότους έργαλειών που άποκρίνοντο στην βροντές.

Ο κύρ Ζούπ δεν είχε παραμεληθή κάθλου. Τον είχαν τώρα σε χωριστή κάμαρα, κοντά στη γενική άπαθήκη, ένα είδος καμπίνας—για να μην πούμε σταύλου,— στρωμένης με άχυρο, για να πλαγιάζει.

— Ποτέ του δεν αντίλεγει ο καλός αυτός Ζούπ, έλεγε ο Πέγκροφ, ποτέ του δεν αυθαδιάζει. Να υπηρετής μια φορά!

— Έγώ τον άνέθρεψα! άποκρίνετο ο Νάβ, είνε ο μαθητής μου, που μ' έφρασε.

— Άν δεν σε ξεπέρασε κήδρα! έ πρόσθετε, γελών ο ναύτης, γιατί εσύ, Νάβ, μιλάς, ενώ ο Ζούπ δεν λέει λέξη.

Έννοείται, ότι ο τετραχειρος ύπρητης ήξερε τώρα τη δουλειά του τελείως. Ξεσκόνιζε τα ρούχα, γύριζε τη σούβλα, έσάρωνε τα δωμάτια, σερβίριζε στο τραπέζι και, — λεπτομέρεια που ένθουσίαζε τον Πέγκροφ, — δεν έπλάγιαζε ποτέ, χωρίς να πλυσίση πρώτα το κρεβάτι του καλού ναύτη, σαν να ήθελε να τον καληνυχτίση.

Όσο για την ύγεια των μελών της άποικίας, διπδών και διχειρών, τετραχειρών και τετραπόδων, ήταν θυμασια. Με τη ζωή που έκαναν στο ύπαιθρο, στον καθαρό άέρα, στον ύμεινδο εκείνο τόπο, στο εύκρατο εκείνο κλίμα, εργαζόμενοι με το νού και με τα χέρια, δεν μπορούσαν να πιστεύσουν ότι ήταν δυγατό να τους βρῆ ποτέ ή άρρώστεια.

Όλοι ήταν λαμπρά. Ο Χάρμπερτ, 'ς ένα χρόνο, είχε ψηλώσει δυο δάκτυλα. Η φυσιογνωμία του έσηματίζετο, έγίνετο πιο άρρενωπή κι' έδειχνε τον μέλλοντα άνδρα, τέλειο σωματικώς όσο και ήθικώς. Τῆς ώρες που του άφινεν έλευθερες ή χειρωνακτική έργασία, χρησίμη κι' αυτή σαν γυμναστική, έδιάβαζε τα λίγα βιβλία που είχαν βρῆ στο κιώτιο. Ο μηχανικός τον έδίδασκε έπιστημονικά, ο ρεπόρτερ ξένες γλώσσες κι' έτσι έσυμπληρώνετο ολοένα

ή άγωγή του. Ο σκοπός του μηχανικού ήταν να μεταβιβάσει στο παιδί, ότι ήξερε, να τον διδάσκη με το παράδειγμα και με τον λόγο. Κι' ο Χάρμπερτ έπωφελείτο όσο μπορούσε από τα μαθήματα του σοφού δασκάλου του.

— Άν πεθάνω, έσυλλογίζετο ο Κύρος Σμιθ, αυτός θα με αντικαταστήσει!

Η μεγάλη κακοκαιρία έπαυσε στις 9 Μαρτίου, ο ουρανός όμως εξακολούθησε να είνε σκεπασμένος με σύννεφα όλον αυτόν τον μήνα, τον τελευταίο του καλοκαιριού. Η άτμόσφαιρα, που την είχαν άναστατώσει όλοι εκείνοι οι ήλεκτρικοί συγκλοισμοί, δεν μπορούσε να ξαναβρῆ την πρώτη της καθαρότητα και καθεμέρα σχεδόν ήταν βροχή ή όμίχλη. Μόνο τρεις—τέσσαρες ώραιές ήμέρες έπέτρεφαν στους άποίκους να κάμουν μερικές έκδρομές.

Την έποχή εκείνη, ή όνάγχα έγέννησε ένα όναγγάκι, θηλυκό επίσης. Με τον ίδιο τρόπο, στη στήνη, αυξήθηκε το κοπάδι και πολλά προβατάκια έβέλαζαν τώρα στην παράγκας, προς μεγάλη χαρά του Νάβ και του Χάρμπερτ, που καθένας έδιάλεξε, από τα νεογέννητα εκείνα, εύνοουμένους. Έδοχίμασαν άκόμη να έξημερωθούν κι' άγριοχούρουνα κι' ή δόκιμη έπέστει στην έντέλεια. Ένας σταύλος κατασκευάστηκε κοντά στο πτηνοτροφείο, που σε λίγο φιλοξενούσε πολλά γουρουνόπουλα, άνατρεφόμενα από τον Νάβ, όχι βέβαια για να γίνουν σοφά, άλλ' άπλως για να παχύνουν. Ο κύρ Ζούπ, έπιφορτισμένος να τους κουβαλή κάθε μέρα την τροφή τους, έκτελούσε εύσυνείδητα κι' αυτή την ύπηρεσία. Συνέβαινε κάποτε να φουρκίζεταί με τους μικρούς του ύποτρόφους και να τους τραβῆ την ουρίτσα, δεν το έκανε όμως με κακία. Η ουρίτσες εκείνες, ή στριμμένες, τον διασκεδάζαν σαν παιγνίδι, και ξέρουμε, ότι ο πελώριος Ζούπ είχε ένστικτα παιδιού.

Μια μέρα, ο Πέγκροφ, συνομιλών με τον Κύρο Σμιθ, του ένθύμισε κάποια του ύπόσχεσι, που ο μηχανικός, δεν είχε εύκαιρήσι να την εκπληρώσει.

— Κάποτε, του είπε, μου μιλήσατε για ένα μηχανήμα, που θάντικαθιστούσε την άτελειότη αυτή σκάλα του Γρανίτινου Παλατιού. Δεν θα το κάμετε καμμιά μέρα, κύριε Σμιθ;

— Έννοείς ένα άνελκυστήρα;

— Έ, άς τον πούμε κι' έτσι. Τόνωμα δεν έχει να κάνει φθάνει να μᾶς ανάβιζέη χωρίς κόπο στο Παλάτι μᾶς.

— Τίποτ' εύκολώτερο, Πέγκροφ! μᾶ χρειάζεται, άλήθεια;

— Άκούτ' εκεί! Έπιτέλους, αφού κάναμε τόσα άναγκαία, άς κάνωμε κι' ένα πράγμα λιγάκι περιττό. Λούσο να πούμε, πολυτέλεια. Και όμως... δεν είνε πολύ εύχάριστο, ξέρετε, νάνεβαίνη κανείς τέτοια μεγάλη σκάλα, και μάλιστα φορτωμένος...

— Πολύ καλά, Πέγκροφ! Θα προσπαθήσουμε να σ' εύχαριστήσουμε! άπακρίθηκε ο Κύρος Σμιθ.

— Μᾶ δεν έχετε μηχανή...

— Θα κάνωμε.

— Άτμομηχανή;

— Όχι, ύδρομηχανή!

Πραγματικώς, για να κινή τον άνελκυστήρα του, μια φυσική δύναμις ήταν εκεί στη διάθεσι του μηχανικού, που μπορούσε να τη χρησιμοποιήση χωρίς μεγάλες δυσκολίες.

Έφθανε γι' αυτό ναυξήση την άπόδοσι της μικρής εκείνης διοχετεύσεως, που είχε γίνη στη λίμνη, για να μπαίνη το άναγκαίο νερό στο Γρανίτινο Παλάτι. Η τρύπα λοιπόν, που ήταν άνάμεσα σε πέτρες και σε χροτάκια, στην επάνω άκρη του παλμού ύδραγωγείου, μεγάλωσε, ώστε να σχηματισθή ένας δυνατός καταρράκτης, που τα περισεύοντα νερά του θα έχύνοντο στο έσωτερικό πηγάδι. Κάτω απ' τον καταρράκτη αυτόν, ο μηχανικός έστησε ένα κύλινδρο με φτερά, που ένάνετο απέξω μ' ένα τροχό. Στον τροχό ήταν τυλιγμένο ένα χονδρό σχοινί που κρατούσε ένα μεγάλο καλάθι. Με τη βοήθεια τέλος ενός άλλου σχοινιού, που έφθανε ως το έδαφος, μπορούσαν να κανονίζουν την ύδρομηχανή, να τη σταματούν δηλαδή ή να την βάζουν σε κίνησι, κι' έτσι νάνεβαίνον με το καλάθι ως την πόρτα του Γρανίτινου Παλατιού.

Την ίδια έποχή, ο Κύρος Σμιθ έδοκίμασε να κατασκευάσει γυαλί και στην αρχή τροποποίησε γι' αυτή τη χρῆσι τον παλμό φούρνου της άγγειοπλαστικής. Αυτό παρουσίασε μεγάλες δυσκολίες, αλλά ύστερ' από πολλές μάταιες άπειρες, ο μηχανικός κατάφερε να ιδρύσει ένα ύαλουργείο, όπου αυτός, ο Γεδεών Σπίλετ κι' ο Χάρμπερτ, οι φυσικοί του βοηθοί, έργάστηκαν κάμποσες ήμέρες.

Τα ύλικά που χρειάζονται για την κατασκευή του γυαλιού, είνε άμμος, κιμωλία και σόδα (άνθρακική ή θειική.) Η άκρογαλιά έδινε τον άμμο, ο ασβέστης την κιμωλία, τα θαλασσινά χόρτα τη σόδα, οι πυρίτες το θεικόν όξύ, για τη σόδα, και το έδαφος το κάρβουνο για τη θέρμανσι του φούρνου. Ο Κύρος Σμιθ είχε ό,τι του έχρειάζετο.

Το έργαλειό που είχε την περισσότερη δυσκολία για να γίνη, ήταν το λεγόμενο α λ ά μ ι του ύαλουργού, δηλαδή ένας σιδερένιος σωλήνας, πέντ' έξη πόδια μακρός, που χρησιμεύει για να παίρνη ο έργάτης με τη μιά του άκρη την άστυα και να την κρατή σε κατάστασι τήξεως. Άλλά με μια λαμαρίνα, στενή, μακρῆ και λεπτή, που τυλίχθηκε σαν κνήμη τουφεκιού, ο Πέγκροφ κατάφερε να κατασκευάσει αυτό το α λ ά μ ι, που σε λίγο ήταν έτοιμο για την

έργασία. Στις 28 Μαρτίου, ο φούρνος κήκε δυνατά. Έκατό μέρη άμμου, τριανταπέντε κιμωλίας, σαράντα θειικής σόδας και τρία μέρη σκόνης γαιάνθρακος, έσηματίσαν το μίγμα που μπήκε στα πήλινα δοχεία. Άμα ή ύψηλή θερμοκρασία του φούρνου το έρευστοποίησε ή μάλλον το έκαμε μια πάστα, ο Κύρος Σμιθ έπηρε ένα κομμάτι με το καλάμι, το γύρισε και το ξαναγύρισε άπάνω σε μια μετάλλινη πλάκα, έτοιμασμένη από πριν και ύστερα έδωσε το καλάμι στον Χάρμπερτ, για να φυσήση από πάνω.

— Όπως όταν κάνωμε σαπουνόφουσες; ρώτησε το παιδί.

— Απαράλλαχτα! άποκρίθηκε ο μηχανικός.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ, ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΟΜΠΡΕΛΛΑ

Αγαπητοί μου, Ο περασμένο Σάββατο, ή μεγάλη εκείνη βροχή με βρήκε στο Σύνταγμα και τρύπασα στο ύπόστεγο του Ζαχαράτου. Μια στιγμή μου φάνηκε πως λιγοστεύει

και, με την έλπίδα πως θα πρόσθαινα να γυρίσω στο σπίτι, σηκώνα τα παντελόνια μου, άνοίγω την ομπρέλλα μου και ξεκινώ. Πραγματικώς, ή σταγόνες τώρα είνε άραιές κι' ή ομπρέλλα με προφυλάγει καλά. Παίρνω την όδον Σταδίου και τρέχω όσο μπορώ, γιατί ή βροντές κι' ή αστραπές εξακολουθούν, προμηνύματα καινούργιας γεροποντής. Ευτυχώς ο δρόμος φωτίζεται άπλετα, γιατί τα λιγροστά ήλεκτρικά του καθρεπίζονται και πολλαπλασιάζονται στα νερά. Έτσι θα είνε βέβαια και στη Βενετία. Βλέπω να υπερπηδῶ τα πλατιά ρυάκια, που τρέχουν έδῶ κι' εκεί και συμπεραίνω, ότι ο τωρινός φωτισμός των δρόμων μᾶς είνε έπαρκής μόνο για όταν βρέχη. Τι κρίμα να μη βρέχη πάντα ή τουλάχιστο να μην είνε στρωμένοι οι δρόμοι με καθρέφτες! Θα βλέπαμε να περπατούμε το βράδυ χωρίς πολλή σπατάλη ήλεκτρικού...

Άλλά ή βροχή ολοένα ξαναδυναμώνει. Η ομπρέλλα δεν με προφυλάγει πια από της χοντρές, πυκνές κι' όρμητικές της σταγόνες. Τρέχω περισσότερο, τσαλαδουτώ στα νερά, για να μην κάνω μεγάλες βόλτες και συλλογίζομαι, ότι έχουν πολύ δίκιο οι πρακτικοί Άγγλοι που λένε, ότι ή ομπρέλλα είνε πράγμα όλωςδιόλου περιττό, γιατί ούτε στη μι-

κή βροχή πολυχρειάζεται, ούτε στη μεγάλη χρησιμεύει. Θέλεις να μη βρέχεσαι; Μπόττες κι' άδιάδροχο με κουκούλα. Άλλά κι' οι Γάλλοι, στο Παρίσι, λένε: «Όταν δ' ε ν βρέχη, παίρνε την ομπρέλλα σου, όταν βρέχη, κάνε έπως θές». Τι έννοούν άρα γε με τούτο; Ότι βρέχει-δεν βρέχει πρέπει να βγαίνης με ομπρέλλα, σαν συνταξιούχος είνρηνοδίκης, ή να την παίρνης μόνο σαν δεν βρέχη, επειδή στη βροχή είνε περιττή;

Αυτά συλλογίζομαι, όταν αισθάνομαι άξασφα, στα κάτω του έπανωφοριού μου, κάποια έπαφή. Μου φάνηκε σαν ένας σκύλος να περνᾶ από κοντά μου ή να μακιοιωθῆ, αλλά ρίχνω μια πλάγια ματιά και βλέπω ότι ένας άνθρωπάκος, ένα παιδάκι τόσο δά, είχε κωθή λαθραία κάτω απ' την ομπρέλλα μου και προσπαθούσε να ρυθμίση το βηματάκι του με το δικό μου. Να κάποιος που δεν θεωρεί την ομπρέλλα περιττή, ούτε όταν βρέχη με το τουλούμι! Δεν θάχα βέβαια τη σκληρότητα να διώξω το φτωχό παιδάκι από το πλάγι μου. Άπεναντίας, προσπαθῶ κι' εγώ να ρυθμίσω το βήμα μου με το δικό του και άνεπαίσθητα, χωρίς να διώξω ότι το είν' άντιληφθή, γέρνω την ομπρέλλα μου προς τη μέρος του.

Το παιδάκι είνε τόσο μικρόσωμο, ώστε ή ομπρέλλα το σκεπάζει τώρα ολοκληρο. Πηγαίνωμε κάμποσο μαζί, χωρίς να μιλήσομε καθόλου. Έξακολουθούσα να κάνω πῶς δεν το κατάλαβα... Μια στιγμή όμως που σταματήσα, για νάνακαλύψω το βατό μέρος ενός μεγάλου ρυακιού, το παιδάκι, από εύγνωμοσύνη για την ομπρέλλα, προηγήθηκε σαν οδηγός και μου είνε:

— Από δῶ, κύριε, περνᾶτε' από δῶ!

Το άκολούθησα, το έφθασά και τότε πάλι εκείνο κώθηκε κάτω απ' την ομπρέλλα μου, πιο θαρρετά αυτή τη φορά. Κι' ενώ εγώ συλλογίζομαι, ότι άν φορούσα άδιάδροχο, το παιδάκι βέβαια δεν θα τολμούσε να τρυπώση από κάτω, εκείνο, σα να αισθάνθηκε την άνάγκη να δικαιολογήση το τολμηρό κίνημά του, άρχισε να μου λέη...

— Δεν έχω, βλέπετε, έπανωφορί... Και τα ρούχα μου είνε χαλοκαιρινά... και τα παπούτσια μου τρύπια από κάτω... και μπαίνουν όλα τα νερά...

Η ραγδαία βροχή άκκκουμπάνι άρριζε τα εύχηα λογάκια του παιδιού με συμπάθεια, αλλά—έτσι μὲ φάνηκε— και με κάποια είνωνεία.

— Γιατί δεν στέκεσαι πουθενά, ως που να πάψη; του είπα. Η ομπρέλλα δεν σου κάνει τίποτα, αφού τα παπούτσια σου είνε τρύπια.

— Το ξέρω, μου άποκρίθηκε, μα δεν έχω καιρό. Άν δεν πάψη... Είμαι 'ς

ένα Φαρμακείο... στην όδον Άγίου Κωνσταντίνου... και πρέπει στις όκτώ να είμαι εκεί...

— Έπρεπε, δηλαδή, γιατί είνε όκτώ περασμένες.

Είπα και, χωρίς να θέλω, έτάχυνα το βήμα.

— Ναι, το καταλαβαίνω... Μα έβρεχε τόσο δυνατά την ώρα που σχολάσαμε, ώστε δεν μᾶς άρισαν να φύγο υμε άμέσως.

— Πηγαίνεις στον Παργασσό;

— Μάλιστα.

— Είσαι έπιμελής;

— Μάλιστα.

Η βροχή δυναμώνει άκόμα. Η ομπρέλλα, από τώρα μέρος, έσούρωνε στον ώμό μου. Τα ρυάκια άρχισαν να φουσκώνουν, έπιφοβα. Όλος ο δρόμος είχε μεταβληθῆ σε κανάλι της Βενετίας και κάθε κίνησις είχε σταματήση. Οι άνθρωποι, μέσα στις στοές, κάτω απ' της μαρκίζες, έπερίμεναν να περάση το μεγάλο κακό. Κανένας δεν άποφάσιζε νάψηψη το κανάλι χωρίς γόνδολα, ούτε για να πάρη το τραμ, που είχε σταματήση στη γωνία του Άρσακείου. Δεν ήξερα τίνα κάνω: Να κωθῶ κι' εγώ σε μια στοά ή να εξακολουθῶ τον δύσκολο δρόμο προς την Όμόνοια, γι' άγάπη του φτωχού παιδιού, με κίνδυνο να εθᾶσω στο σπίτι... κολυμπώντας; Άλλά όσο κι' άν λυπούμουν το παιδί, που έπρεπε να ήταν φθασμένο στο Φαρμακείο του, δεν μπορούσα να μην κάμψ αυτόν τον συλλογισμό: Κολύμπι, με βρόχινο νερό, νύκτα ώρα, Όκτώριο μήνα, στην ηλικία μου, μπορούσε και να μη με παραωφελήση. Το παιδί όμως, όσο και να βρέχονταν, δεν είχε φόβο, γιατί ήταν παιδί. Κι' έπηρα την έγωιστική μου άπόφασι.

— Έγώ, είπα, θα στρίψω από 'δῶ, για να μῶδ στη στοά του Χρηματιστηρίου. Έλα, άν θέλεις, και σύ να περιμένεις.

— Ά, όχι! Έκαμε σαν τρομαγμένο το παιδί. Θα πάω και μακάρι άς πνιγῶ! Και με γενναιότητα, βγήκε από τη σκέπη της ομπρέλλας μου και τραβήξε μονάχο του...

Το άκκκουμπάνι άρριζε της βροχής, στα τελευταία του λόγια, μου φάνηκε άκόμα πιο σκληρά είνωνεικό. Συλλογίσθηκα: Τόσο κακός είνε λοιπόν ο αφεντικός του; Και, τη στιγμή που έστριβα, είδα το δυστυχισμένο εκείνο να πλατσουρίζη μέσα 'ς ένα πλατύ ρυάκι και να προχωρή μέσα 'ς τους χόντρος κρουνοίς, που το περικύκλωναν και τώδεσαν άλύπητα... Τούλάχιστο να είχε μια ομπρέλλα!... Νά, αλήθεια, που δεν ύπάρχει στον κόσμο πράγμα τόσο περιττό, ώστε να μη χρησιμεύη καν σε τίποτα!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΞΕΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

— "Α, δὲν ἀνακατεύεται ἰ... ἔτσι ἔ; Για ἔξναπὲς τὸ, σὲ παρακαλῶ αὐτὸ ποῦ εἶπες!..." (*)

Κι' ὁ παραφέντης, ποῦ τὸν ἔπιασε ἔνας θυμὸς φοβερός, σήκωνε τὴ χερουκλά του.

Ἄλλὰ ὁ Πετράκης, ἀν καὶ τρέμων σύσσωμος, ἔνευσε μὲ τὸ κεφάλι του ὄχι.

— Για ὅ,τι ἄλλο, εἶπε, θὰ ἔμουν πρόθυμος, θὰ σὰς ὑπηρετοῦσα μὲ τὴν καρδιά μου... Γι' αὐτὸ ὅμως... ἄ, ὄχι! δὲν μπορῶ!

Ὁ ἀνθρώπος χαμήλωσε τὸ χέρι του χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ τὸ παιδί.

— "Ἐλα, Πετράκη, εἶπε μαλακώτερα, γιὰ σκέψου το καλά. Εἶνε σχεδὸν δυὸ ἐβδομάδες ποῦ σὲ τρέφω στὸ σπιτί μου. Καὶ σὲ τρέφω καλά... δὲν μπορεῖς νὰ ἔχεις παράπονο, ἔ;

— "Ὡ, ὅσο γι' αὐτό, ὄχι..."

— Λοιπὸν, ἀφοῦ ἔφαγες τόσον καιρὸ τὸ ψωμί μου, χωρὶς νὰ πληρώσης τίποτα, καὶ τώρα ἀνεῖσαι νὰ μὲ ὑπηρετήσης, δὲν μὲ κλέβεις; κ' ἔτσι δὲν γίνεσαι κλέφτης ἐσύ, ποῦ ἐτρόμαξες ἀμ' ἀκουσες πὼς θὰ μπῶ ἔξνα σπιτί, νὰ πάρω κάτι τι;

Σ' αὐτὸ ὁ μικρὸς δὲν ἤξερε τί νὰποκριθῇ κ' ἐγύρισε τὰ μάτια του ἀλλοῦ. Ὁ παραφέντης ἐξακολούθησε:

— Το ξέρω τώρα... ἐγὼ θὰ προτιμοῦσες καλλίτερα νὰ εἶχες εἰσοδήματα, περιουσία... κ' ἐγὼ τὸ ἴδιό. "Ἐ, δὲν εἶνε δύσκολο νὰ εἶνε κανεὶς τίμιος, ὅταν εἶνε πλούσιος. Ἄμα ὅμως εἶνε πτωχός, κάθε ἐργασία πρέπει νὰ τὴ θεωρῇ καλή. Δὲν σοῦ λέω, ἡ δική μας ἐργασία δὲν εἶνε ρόδινη... Πρέπει νὰψήρωμε κάθε ὥρα τὸ θάνατο κ' ἐννοεῖς ὅτι χρειάζεται νὰ μὲγάλο θάρρος γιὰ τέτοια δουλειά. Ναι, ἀμα ὅμως ἐπιτύχουμε μιά φορά ἕνα καλὸ κόλπο, ἔξω φτώχεια! γινόμεστε πλούσιοι εὐθύς!... Καὶ τάλαινες, παιδί μου!

— Κατάλαβα, ἐτόλμησε πάλι νὰποκριθῇ ὁ Πετράκης ἐγὼ ὅμως προτιμῶ νὰ κερδίζω λιγώτερα, ἀλλὰ μὲ τίμια ἐργασία.

— Ἀδιάφορο! Ἐγὼ γιὰ τὸ καλὸ σου σὲ συμβουλεύω. Θέλεις νὰκούσης ἢ ὄχι;

— Μὰ σὰς εἶπα, ξανάρχισε ὁ μικρὸς ἢ ἐργασία ποῦ μοῦ προτινεῖτε...

— Σκάσιός ἰ τὸν ἔκνε ὁ παραφέντης. Ἐπιτέλους δὲν ἐγύρεφα τὴ γνώμη σου. Ἀκούς ἐκεῖ, ποῦ θὰ συζητήσω τώρα μαζί σου, σὰν ἴσιος καὶ ὅμοιος!...

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 376.

Νὰ μοῦ κάνης τὴ χάρι! Ἐγὼ ὀκνηροῦς δὲν τρέφω στὸ σπιτί μου. Ἐλα, γιὰ τελευταία φορά: θέλεις νὰ κάνης ὅτι σὲ διατάσσω, ἢ ὄχι;

Μιλιά ὁ Πετράκης. Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὴν ὑποκύβῃ μὲ κανένα τρόπο εἰς τὴν ἀπαίτησι τοῦ κυρίου του.

— Καλὰ λοιπὸν, εἶπε τότε αὐτός, ἔμπα εἰς τὴν ἀποθήκη!

Ὁ μικρὸς, χωρὶς νὰ σκεφθῇ τί ἐσήμαινε αὐτὴ ἡ διαταγή, μπήκε εἰς τὴν μεγάλη κἀμαρα, ποῦ ἦταν γεμάτη πράγματα. Ὁ παραφέντης τὸν ἀκολούθησε ὡς τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας.

— Ὁραῖα! ἐφώναξε. Ἐδῶ μέσα μπορεῖς νὰ σκεφθῇς μὲ τὴν ἡσυχία σου καὶ νὰπαλλαχθῇς ἀπὸ τῆς γελοῖας προλήψεως, ποῦ σ' ἐμποδίζουν νὰ ἐργα-

«Τί νὰ κάμῃ;... (Σελ. 384, στ. γ'.)»

σθῆς. Νὰ ξέρης ὅμως, ὅτι δὲν θὰ σοῦ δῶν παρά ξερὸ ψωμί καὶ νερὸ φρέσκο, — ναι, ναι, ψωμί καὶ νερὸ, — ὡς ποῦ νὰλλάξης γνώμη καὶ νὰπορασίσης νὰρθῆς μαζί μας. Ἀκούς ἐκεῖ, ποῦ γιὰ τὴ βλακεία ἐνὸς παλῆοπαίδου, θὰ χάσωμε μείζ τέτοια λαμπρὴ δουλειά!

Ἡ νύκτα εἶνε σύμβουλος

Ὁ παραφέντης ἔκλεισε τὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης κ' ὁ Πετράκης βρέθηκε ἄξαφνα στὸ σκοτάδι. Τότε τὸ δυστυχισμένο παιδί ἔπεσε στὸ πάτωμα κ' ἀρχισε νὰ κλαίῃ μ' ἀπελπισία.

Ἔτσι λοιπὸν, ἡ τύχη του τὸν ἔβαλε ἔξ αὐτὸ τὸ φοβερὸ δῆλημμα: ἢ νὰ πεθῆνῃ τῆς πείνας, ἢ νὰ κάμῃ ἕνα ἐγκλημα.

Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν, ὅτι δὲν εἶχε

ἐλευθερίαν ἐκλογῆς. Γιατ' ἦταν ἀδύνατο νὰ φύγῃ, νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν φυλακὴν ἐκείνην, ὅπου τὸν εἶχαν κλείσει ἐπιτηδες καὶ βέβαια θὰ τὸν ἐπρόσεχαν.

Τί νὰ κάμῃ; «Ὅχι! ψιθύριζε μὲ πείσμα» ὅ,τι κι' ἀν γίνω, ἐγὼ δὲν θὰ πάω νὰ κλέψω!... Δὲν ἦλθα εἰς τὴν Παρίσι γιὰ νὰ γίνω κλέφτης, κακοῦργος!...

Κι' ἄξαφνα εἶδε μπροστά του τὸ σπιτί του, τὸ σπιτί τῆς μητέρας του, εἰρηνικὸ καὶ τίμιο, ἀληθινὸ ἄσυλο, ὅπου ἦταν τόσο προφυλαγμένος ἀπὸ τὴ φτώχεια, τὴ δυστυχία καὶ τοὺς κείρασμούς της. Γιατί νὰ τάρισῃ; γιατί νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ φύγῃ;... Ὁ πατριὸς του, ναι, τὸν εἶχε διώξῃ, ἀλλὰ μποροῦσε ἐπιτέλους νὰ τοῦ γυρέψῃ συγγνώμη καὶ νὰ μείνῃ. Τὸν κακομεταχειρίζετο, ναι, τὸν κτυποῦσε. Ἄλλὰ τί ἦταν ὅσα ὑπέφερε στὸ σπιτί του, μπροστά εἰς τὸν Γολγοθᾶ ποῦ ἀνέβαινε τώρα; Ἄ, ὄχι! δὲν ἔπρεπε νὰ φύγῃ ποτέ! Ἐχαμε μιά κακοκεφαλία καὶ τώρα δίκαια ἐτιμωρεῖτο. Κανένας δὲν τοῦ ἔφταιγε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του, ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Κι' ὁ κακόμοιρος ὁ Πετράκης τὸ κτυποῦσε τώρα μὲ τὰ χέρια, ἔτοιμος νὰ τὸ κτυπήσῃ καὶ εἰς τὸν τοῖχο...

Ἐν τούτοις ἡ ὥρα, ἀν καὶ ἀργοποροῦσαν φρικτὰ, περνοῦσαν ὅμως. Ζῆ κανεὶς καὶ μέσα σὲ μιά σκοτεινὴ φυλακὴ, καὶ μὲ τόση ἀπελπισία...

Μιά στιγμὴ, ξαφνικά, ἡ κλειδαριὰ ἔτριξε καὶ στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας φάνηκε φῶς. Ἦταν ἡ Καρακάξα, ποῦ τοῦ ἔφερνε ψωμί καὶ νερὸ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

LXXXVII

— Γιατί ἔχω σήμερα χαρά; ρώτα τὸ πλάνο ἀστὲρι ρώτα τὰ φύλλα, τὰ πουλιά, τὸ κῆμα καὶ τ' ἀγέρι!

— Γιατί ἔχω πένθος σήμερα; Ρώτα τὸν κρηφίον πόνο, ρώτα μιά τῆφι ἀεγῆγητῃ μὲς εἰς τὴν καρδιά μου μόνο!

LXXXVIII

Ἀπόστασα, ἀφανίσθηκα· βουλοῦν τὰ γονατά μου· φύσα, ἀνεράμι ἀπ' τὸν ἀγρὸ ἔς τὰ ἰδρόλουστα μαλλιά μου! Μυσταγωγί! ἀστορφώτιστη... Πέτα, πουλάκι, ἐμπρός μου, κ' ἄς γίνω ὀκατηχούμενος κ' ἔου ὁ Διδάσκαλός μου!

LXXXIX

Ναι, ἡ σφάτα ὅλο χαρὰ καὶ φῶς· τραγοῦδιον ἀκούν τριγύρω, μεθοῦν εἰς τὴν λάμπη τὰ πουλιά καὶ εἰς τὸν ἀνδρὸν τὸ μῦρο... Μὰ—κάτι λείπει!—Ὀλόγυρα ἢ ἐντὸς μου; ποῖός τὸ ξέρει! κάτι γιὰ πάντα ἐχάθηκα· καὶ ποῖός θὰ μὸς τὸ φέρῃ!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕΔΟΥΣΑ ΜΠΟΡΡΗ (Ἐσπεράδα) ἐν Κερκύρα. Α' Βραβεῖον 151ου Διαγ. Λύσεων καὶ Κορυφαία τοῦ 16ου Διαγ. Ἐσπαθώματος.

ΔΗΜ. ΗΛ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ (Ἑλληνόπουλο) ἐν Ἀθήναις. Α' Βραβεῖον 162ου Διαγωνισμοῦ Ἀδύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ΣΤΑΥΡΟΣ Β. ΠΑΠΠΑΣ (Μεγαλολαρετικὸς Βόσπορος) ἐν Πειραιῶσι. Α' Βραβεῖον 160ου Διαγωνισμοῦ Ἀδύσεων Πνευματ. Ἀσκήσεων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΠΑΠΠΑΣ (Βυζαντινὸς Αὐτοκράτωρ) ἐν Πειραιῶσι. Α' Βραβεῖον 160ου Διαγωνισμοῦ Ἀδύσεων Πνευμ. Ἀσκήσ.

Η ΑΡΧΗ ΕΝΟΣ ΩΡΑΙΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ (*)

«Πολυτέκνου θεός, ὦ Μνημοσύνης—θρέμματα πτερωτά, χάσαι τοῦ ἀνθρώπου—καὶ τὸν μακάριον Ὀλυμπίων ἀεμνηστα—κ' εὐτυχῆ δόρα! Ἐπὶ τὰ νῦτα ἀκάμαντα—τὸν Ζεφύρων πετάξατε ταχέως. —Σὰς προσμένει ἡ γῆ μου! Ἐκεῖ τὰ σφάγια—καὶ τᾶνθη ἐκεῖ πλουτίζουσι καὶ ἡ σφύρα—χιλίδος ναούς. Τὸς ἐκτίσαν ἀνίκητα—τῆς ἱερᾶς Ἐλευθερίας τὰ χέρια».

Ἄ! τὸ φῶς ποῦ σὲ στολίζει—σὺν ἡλίῳ φεγγαβολῇ—καὶ μακροθεν σπίνθηριζε—δὲν εἶνε ὄχι ἀπὸ τῆ γῆ!

Ἄλμψιν ὅλα ἔχουν φλογώδη, —χέλιο, μέτωπο, ὀφθαλμός, —φῶς τὸ χέρι, φῶς τὸ πόδι—κ' ὅλα γύρω σου εἶνε φῶς!

Ἄπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη—τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά, —καὶ σὺν πρῶτα ἀνδρειωμένη, —χαῖρε ὦ, χαῖρε Ἐλευθερία!

Οἱ στίχοι αὗτοι, τοὺς γνωρίζετε ὅλες, εἶνε τοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ, ἀπὸ τὸν ὕμνον εἰς τὴν Ἐλευθερίαν, τὸν Ἑθνικὸν μας ὕμνον. Οἱ ἄλλοι, πρὸ ἀγγιστοῦ, εἶνε τοῦ Ἀνδρέα Κάλβου, τοῦ νεωτέρου αὐτοῦ Πινδάρου, μιά Ἐπικλῆσι εἰς τῆς Μούσας, τὰ πτερωτά αὐτὰ θρέμματα τῆς πολυτέκνου Μνημοσύνης, νὰ ἐπιστρέψουν γρήγορα εἰς τὴν «γῆν» τῆς Ἑλλάδος, γιὰ τὸ τέλος ἐλευθερώσῃ...

Δὲν μποροῦσα νὰρτίσω καλλίτερα τὰ μαθήματά μου γιὰ τὴ Νεοελληνικὴ Φιλολογία, παρὰ μὲ τὸς στίχους αὐτοὺς τῶν δυὸ μεγάλων ἐθνικῶν ποιητῶν, ποῦ

(*) Τὸ περασμένον Σάββατον, 21 Ὀκτωβρίου, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Παρθεναγωγείου Κωνσταντινίδου, ἐνώπιον τῶν μαθητῶν τῆς νεοσπουδῆς «Ἀκαδημίας Γυναικείας Παιδείας» καὶ πολλῶν ἄλλων ἀκρατιῶν, ὁ κ. Γρηγόριος Σενόπουλος ἀρτίσε τὰς παραδόσεις τοῦ Νεοελληνικῆς Φιλολογίας. Τὸ ἀνωτέρω δημοσιευμένον ἀπόσπασμα εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ πρώτου αὐτοῦ μαθήματος. Σ.τ.Δ.

μὰς δεῖχνουν ἀμέσως τὸν κυριώτερό της χαρακτήρα.

Ἔἴνε ἡ Ἐλευθερία.

Ἡ Ἐλευθερία ἐμπνέει, ἡ Ἐλευθερία γεννᾷ δὴλ σχεδὸν τὴ Νεοελληνικὴ Φιλολογία. Πρῶτα ὁ πόθος τῆς, ἔπειτα ὁ ὕμνος τῆς. Πολὺ φυσικὸ! Ἡ Φιλολογία δὲν εἶνε παρὰ μιά ἐκφρασις, μιά ἐκδήλωσις τοῦ ἔθνους, τοῦ λαοῦ καὶ δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον πρὸ φιλελευθερίας ἢ ἀπὸ τὸν Ἑλληνικόν. Ἡ ἱστορικὴς του περιστάσις τὸν ἐπλάσαν ἔτσι.

Ἄς ἀρίσωμε τῆς παλαιότερας δουλείας, ρωμαϊκῆς, φραγκικῆς, κ' ἄς θυμηθῶμε τὴν τελευταία: Τὸ τέλος τοῦ Μεσαίωνος κ' ἡ ἀρχὴ τῶν νεωτέρων χρόνων σημαίνονται μὲ τὴν τελείαν ὑποδούλωσι τοῦ πρὸ πολιτισμένου Κράτους, ποῦ ὑπῆρχε τότε εἰς τὸν κόσμον: τὸν Βυζαντινόν. Τὴν Πόλιν τὴν ἐπῆρε ὁ Τούρκος!... Βάρβαρος κατακτητῆς, τύραννος σκληρός, δὲν μπόρεσε ποτέ του νὰφομοίωσῃ τοὺς χριστιανικοὺς λαοὺς, ποῦ κατέκτησε εἰς τὴν Εὐρώπῃ. Οὔτε τὸν Ἑλληνα, οὔτε κανένα...

Τετρακόσια χρόνια ὁ μέγας Ἑλληνομισμὸς στέναζε κάτω ἀπ' τὸν ζυγὸ τῆς πρὸ ἀφόρητης τυραννίας, ὀνειρευόμενος, ποθῶν καὶ προσηγομιῶν τὴν ἀπελευθέρωσιν του. Αὐτὸς ὁ πόθος τῆς ἐλευθερίας, αὐτὸ τὸ μῖσος τῆς σκλαβιάς, ἐνέπνευσε, ἐγέννησε τὰ μεσαιωνικὰ καὶ τὰ νεώτερα τραγοῦδιον ἀνανύμειν ποιητῶν, ποῦ λέγονται Δημοτικὰ ἢ Λαϊκὰ. Καὶ τὰ Δημοτικὰ τραγοῦδιον τῆς Νέας Ἑλλάδος εἶνε ἀριστουργήματα! Κανένας λαὸς δὲν ἔχει τέτοια. Τὰ θαυμάζουσι ὅλοι οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου καὶ τὰ συγκρίνουν μὲ τὰ Ὀμηρικὰ. Ναι, τὰ λαϊκὰ αὐτὰ τραγοῦδιον, ποῦ γεννήθησαν εἰς τὴν σκλαβιά, ἀπὸ τὸν πόθο τῆς Ἐλευθερίας,

Ἄλλὰ γιατί τάχα ὁ πόθος αὐτὸς ἦταν δυνατώτερος, καὶ φυσικὰ ἐνεργητικώτερος εἰς τὸν Ἑλληνα, παρὰ εἰς τοὺς ἄλλους λαοὺς, τοὺς σκλάβους τοῦ Τούρκου σὺν κ' αὐτόν;—Γιατί ὁ Ἑλληνας ἐπεριεπερὶ τὴν δουλείαν ὑπερῶς ἀπὸ ἕνα πολιτισμὸν μεγαλειότερον. Γιατί ὁ Ἑλληνας ἦταν πρὸ καλλιεργημένος ἀνθρώπος. Γιατί ὁ Ἑλληνας εἶχε ἀκόμα μεγάλους, πολὺ μεγάλους προγόνους, παραδόσεις εὐγενεϊκῆς, ἐνδοξῆς ἱστορίας, κ' αὐτὰ δὲν τὰ ξεγνοῦσε ποτέ... Δὲν μποροῦσε λοιπὸν παρὰ νὰ δυσφορῇ περισσότερο γιὰ τὴν σκλαβιά του καὶ νὰ ποθῇ περισσότερο τὴν ἐλευθερίαν του. Κι' ἀπέδειξε εἰς τὸν πρώτον αὐτόν, ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαοὺς, ἀποτιναξὲς τὸν ζυγὸ τοῦ Τούρκου.

Καὶ ἦλθε τὸ 1821. Καὶ γύρισε εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ Ἐλευθερία. Καὶ φάνηκε τότε ὁ Διονύσιος Σολωμός, ὁ ποιητῆς, ὁ ψάλτης τῆς Ἐλευθερίας, ποῦ εἶνε κ' ὁ πατέρας τῆς νέας Ἑλληνικῆς Ποιήσεως, ὁ θεμελιωτῆς καὶ γενάρχης τῆς Νεοελληνικῆς Φιλολογίας. Εἶνε, ἀληθῆς, πολὺ χαρακτηριστικόν, ὅτι ὁ μεγαλειότερος ποιητῆς αὐτοῦ τοῦ ἔθνους, στάθηκε συγχρόνως κ' ὁ μεγαλειότερος ψάλτης τῆς Ἐλευθερίας, ἀπ' ὅσους εἶδε ὁ κόσμος. Τὸ εἶπαν δικοὶ αὐτοῦ καὶ ξένοι: Σὲ κανένα ἔθνος καὶ σὲ κανεὶν ἐποχὴν, ἢ Ἐλευθερίαν δὲν βρῆκε ἀξιότερο ὕμνητῆν, ἀπὸ τὸν Διονύσιον Σολωμόν.

[Ἀπόσπασμα]

ΓΡ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 165ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Διά την Β' Ξεραφινίαν του 1917

Εκ των δύο αριθμών, οι οποίοι συνοδεύουν κάθε όνομα, ο πρώτος σημαίνει πόσα δημοσιευόμενα...

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (αί από 16 ετών και άνω, καθώς και οι μη σημειώσαντες επί του τετραγώνου την ηλικίαν των.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νικητής της Αΐριου, 15+15 [15E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τουρκομερίτης, 15+13 [14E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αγγλική Π. Τ. Ιακωβάτου, 14+12 [13E].

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Τρελλή Κορφατοπούλα, 13+10 [11E].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12-15 ετών.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ελληνικόν Στέμμα 15+13 [14E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Στέφανος Ι. Μανρωμίχαλος 15+12 [13E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σπυρ. Π. Νικολαΐδης, 14+11 [12E].

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Χρυσόφραση Ελπίδα, 13+8 [10E].

Αΐριου, 15+15 [15E].

Αΐριου, 15+15 [15E].

Αΐριου, 15+15 [15E].

Αΐριου, 15+15 [15E].

Αΐριου, 15+15 [15E].

Αΐριου, 15+15 [15E].

[9E].—Φαιδρός, 14-4 [9E].—Τιμή της Πατρίδος, 14+4 [9E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ελληνικός Παιάν, 9+4 [6E].

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δάφνης Στέφανος, 15+14 [14E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζινέττα, 14+13 [13E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χρυσόφραση Σπυρράκη, 15+11 [13E].

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Γαλανός, 12+7 [9E].

ΕΥΦ. ΜΝΕΙΑ: Ερμής, 8+2 [5E].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ίδε Όδηγος, Κεφ. ΙΒ']

α.) Παίγνιον

Εστάλη από το 'Αθάνατο Ναυτάρι

Εστάλη από το 'Αθάνατο Ναυτάρι

Εστάλη από το 'Αθάνατο Ναυτάρι

Εστάλη από το 'Αθάνατο Ναυτάρι

Εστάλη από το 'Αθάνατο Ναυτάρι

Εστάλη από το 'Αθάνατο Ναυτάρι

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

[Ίδε εκ της υπερτιμώσεως όλων των εκδοτικών ειδών, ή Διάπλασις, δια να καλύπτει τα έξοδα της, έπρεπε να εξήρη την συνδρομή της εις 12 δραχμάς...

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΚΛΗΘΗΝ ΑΥΤΗΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΙΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟ 46ον ΦΥΛΛΟΝ (σελ. 370) ΕΣΠΕΥΣΑΝ ΝΑΝΤΑΠΟΚΡΙΘΟΥΝ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΟΜΕΝΟΙ :

- 7. 'Ανεσπερος Δόξα, Κηφισιά, δρ. 16.—
8. Φωτεινή Σάντη, 'Αθήναι, > 4.—
9. Γεώργ. Π. Καναδής, Πειραιεύς > 2.—
10. 'Ενας Άγοραστής, 'Αθήναι, > 3.—
11. Κλειώ Μνελεδή, 'Αθήναι, > 1.—
12. Τραγοῦδι της Ασυτεριάς, 'Αθήναι, > 5.—

Προς όλους τους άνωτέρω εκφράζω τας θερμότητας μου εύχαριστίας. Είπε δέξιο και γενικής εύγνωμοσύνης, διότι συντέλεσεν εις την διατήρησιν ενός περιοδικού τόσου χρησίμου εις την ελληνικήν νεότητα, επομένως προς εθνικού έργου, ως παρά πάντων παρατηρείται ή Διάπλασις.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ενας συμμαθητής του προς τον Άστέρα της Νίκης :

Σήμερα, που δεν ήθελε στο Σχολείο, μάς έκανε μάθημα και ο κύριος Β.

Ο Άστέρας της Νίκης (μ' άπορία) : Μπα! Έγώ δεν τον ξέρω αυτόν τον Καθηγητή.

Και ο Νικητής της Αΐριου (παρορμητικώς) : Έννοια σου ! Ούτε αυτός δεν σε ξέρει !

Εστάλη από το 'Ελληνικόν Ίδεώδες

Είς το σχολείον.

Τό τραϊόν φθάνει εις ένα διάμεσον σταθμόν. Οί υπάλληλοι άνοίγουν τας θύρας και φωνάζουν :

Εδώ άλλάζουν !.. Κύριοι, όσοι έσθε για τας Καλάμας, έδω θάλλάξετε.

Ενας μικρός ψεύτης έλεγε εις μερικούς φίλους του, ότι ξέρει κάποιον, που μένεται τόσον καλά την φωνήν του κόκορα, ώστε κάνει τον ήλιον να βγαίνει νωρίτερα!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 58 δόδος Έθελιάδου την 24ην Οκτωβρίου 1917

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Ύπενθυμιζών εις τους Πράκτορας, όσοι δέν έξωφθαλμίζον τον λογαριασμόν των, να σπύσουν, διότι τ' αποτελέσματα του Διαγωνισμού Επισκοπήματος είναι έτοιμα προς δημοσίευσιν.

Η Φωτεινή Σάντη μου γράφει τάχιστα :

ΕΜόλις έδιδάσκα την τόσο συζητητικήν πρόσκλησίν σου, έσπευσα να σου στείλω την ανακρίβειαν της συνδρομής μου δια το 1918 και 4 δραχμάς παραπάνω δια την έπαρκειαν.

ΕΜόλις έδιδάσκα την τόσο συζητητικήν πρόσκλησίν σου, έσπευσα να σου στείλω την ανακρίβειαν της συνδρομής μου δια το 1918 και 4 δραχμάς παραπάνω δια την έπαρκειαν.

ΕΜόλις έδιδάσκα την τόσο συζητητικήν πρόσκλησίν σου, έσπευσα να σου στείλω την ανακρίβειαν της συνδρομής μου δια το 1918 και 4 δραχμάς παραπάνω δια την έπαρκειαν.

ΕΜόλις έδιδάσκα την τόσο συζητητικήν πρόσκλησίν σου, έσπευσα να σου στείλω την ανακρίβειαν της συνδρομής μου δια το 1918 και 4 δραχμάς παραπάνω δια την έπαρκειαν.

ΕΜόλις έδιδάσκα την τόσο συζητητικήν πρόσκλησίν σου, έσπευσα να σου στείλω την ανακρίβειαν της συνδρομής μου δια το 1918 και 4 δραχμάς παραπάνω δια την έπαρκειαν.

ΕΜόλις έδιδάσκα την τόσο συζητητικήν πρόσκλησίν σου, έσπευσα να σου στείλω την ανακρίβειαν της συνδρομής μου δια το 1918 και 4 δραχμάς παραπάνω δια την έπαρκειαν.

ΕΜόλις έδιδάσκα την τόσο συζητητικήν πρόσκλησίν σου, έσπευσα να σου στείλω την ανακρίβειαν της συνδρομής μου δια το 1918 και 4 δραχμάς παραπάνω δια την έπαρκειαν.

ΕΜόλις έδιδάσκα την τόσο συζητητικήν πρόσκλησίν σου, έσπευσα να σου στείλω την ανακρίβειαν της συνδρομής μου δια το 1918 και 4 δραχμάς παραπάνω δια την έπαρκειαν.

ΕΜόλις έδιδάσκα την τόσο συζητητικήν πρόσκλησίν σου, έσπευσα να σου στείλω την ανακρίβειαν της συνδρομής μου δια το 1918 και 4 δραχμάς παραπάνω δια την έπαρκειαν.

ΕΜόλις έδιδάσκα την τόσο συζητητικήν πρόσκλησίν σου, έσπευσα να σου στείλω την ανακρίβειαν της συνδρομής μου δια το 1918 και 4 δραχμάς παραπάνω δια την έπαρκειαν.

ΕΜόλις έδιδάσκα την τόσο συζητητικήν πρόσκλησίν σου, έσπευσα να σου στείλω την ανακρίβειαν της συνδρομής μου δια το 1918 και 4 δραχμάς παραπάνω δια την έπαρκειαν.

ΕΜόλις έδιδάσκα την τόσο συζητητικήν πρόσκλησίν σου, έσπευσα να σου στείλω την ανακρίβειαν της συνδρομής μου δια το 1918 και 4 δραχμάς παραπάνω δια την έπαρκειαν.

ΕΜόλις έδιδάσκα την τόσο συζητητικήν πρόσκλησίν σου, έσπευσα να σου στείλω την ανακρίβειαν της συνδρομής μου δια το 1918 και 4 δραχμάς παραπάνω δια την έπαρκειαν.

ΕΜόλις έδιδάσκα την τόσο συζητητικήν πρόσκλησίν σου, έσπευσα να σου στείλω την ανακρίβειαν της συνδρομής μου δια το 1918 και 4 δραχμάς παραπάνω δια την έπαρκειαν.

ΕΜόλις έδιδάσκα την τόσο συζητητικήν πρόσκλησίν σου, έσπευσα να σου στείλω την ανακρίβειαν της συνδρομής μου δια το 1918 και 4 δραχμάς παραπάνω δια την έπαρκειαν.

ρα, πιά θά είδες, ότι το δυστυχισμένο παιδί έπεσε στα χέρια μιάς κλεπτοσυμμορίας. Νά ιδής όμως και τί άπρόοπτον αποτέλεσμα θά έχη αυτό...

Ο Στρατηλάτης των 'Ελλήνων έτύπως έπισκεπήρια με το ψευδώνυμό του και με τη σημειώσει :

Χαριτωμένο το γράμμα σου, 'Αφελή! Χιωτοπούλα, κ' ά, μην 'ξήρως τί να γράψης.

Η 'Αντισπερος Δόξα, πολύ μετροφορμώς, μου γράφει :

Σε συχαίρω, Γενναία Μελισσοσυγγιώτισσα, δια την επιτυχίαν εις τας εισιτηρίους εξετάσεις και σ' εύχαριστώ πολύ δια τας επιστάθμιας και τας υποσχέσεις ότι θά 'εξακολουθήσης.

Νά κ' ή 'Αντισπερος του Βεζαντίου, που μου 'υπόσχεται ότι 'πάντα, όσα μαθήματα κ' αν 'έχη, όσες ασχολίες, θά οικονομή λίγον καιρό για να μου γράψη.

Τό 'Ανθος των Λειμώνων, έπληθύνσε στο Σχολείο την Σανθήν Προγυμνασιούσαν, συμμαθητριάν του, και την συνεχάρη, χωρίς να την γνωρίζη, δια τόν γενναϊόν της ξεσπάθωμα.

Τό 'Ανθος των Λειμώνων (ή τόν συχαίρει τώρα, τόν ίδιο κάνει) δια την γενναϊαν του εισφοράν, κ' 'έτσι ήλθαν 'ισα-'ισα τ'α καλά μου τ'α παιδιά.

Πόσο μάγαπ' κ' ή καλή μου 'Αρδίασχος ή Σάμος! Φαντασθήτε ότι προτιμ' αυτό τ'ο χαρτί, από τ'ό άλλο τ'ο χαλινοστέφ. 'Η να τ'ο πούμε καλλίτερα, δέν τον νοιάζει καθόλου για την ποιότητα του χαρτιού.

Τό 'Ανθος των Λειμώνων (ή τόν συχαίρει τώρα, τόν ίδιο κάνει) δια την γενναϊαν του εισφοράν, κ' 'έτσι ήλθαν 'ισα-'ισα τ'α καλά μου τ'α παιδιά.

Τό 'Ανθος των Λειμώνων (ή τόν συχαίρει τώρα, τόν ίδιο κάνει) δια την γενναϊαν του εισφοράν, κ' 'έτσι ήλθαν 'ισα-'ισα τ'α καλά μου τ'α παιδιά.

Τό 'Ανθος των Λειμώνων (ή τόν συχαίρει τώρα, τόν ίδιο κάνει) δια την γενναϊαν του εισφοράν, κ' 'έτσι ήλθαν 'ισα-'ισα τ'α καλά μου τ'α παιδιά.

Τό 'Ανθος των Λειμώνων (ή τόν συχαίρει τώρα, τόν ίδιο κάνει) δια την γενναϊαν του εισφοράν, κ' 'έτσι ήλθαν 'ισα-'ισα τ'α καλά μου τ'α παιδιά.

Τό 'Ανθος των Λειμώνων (ή τόν συχαίρει τώρα, τόν ίδιο κάνει) δια την γενναϊαν του εισφοράν, κ' 'έτσι ήλθαν 'ισα-'ισα τ'α καλά μου τ'α παιδιά.

Τό 'Ανθος των Λειμώνων (ή τόν συχαίρει τώρα, τόν ίδιο κάνει) δια την γενναϊαν του εισφοράν, κ' 'έτσι ήλθαν 'ισα-'ισα τ'α καλά μου τ'α παιδιά.

Τό 'Ανθος των Λειμώνων (ή τόν συχαίρει τώρα, τόν ίδιο κάνει) δια την γενναϊαν του εισφοράν, κ' 'έτσι ήλθαν 'ισα-'ισα τ'α καλά μου τ'α παιδιά.

Τό 'Ανθος των Λειμώνων (ή τόν συχαίρει τώρα, τόν ίδιο κάνει) δια την γενναϊαν του εισφοράν, κ' 'έτσι ήλθαν 'ισα-'ισα τ'α καλά μου τ'α παιδιά.

Τό 'Ανθος των Λειμώνων (ή τόν συχαίρει τώρα, τόν ίδιο κάνει) δια την γενναϊαν του εισφοράν, κ' 'έτσι ήλθαν 'ισα-'ισα τ'α καλά μου τ'α παιδιά.

Τό 'Ανθος των Λειμώνων (ή τόν συχαίρει τώρα, τόν ίδιο κάνει) δια την γενναϊαν του εισφοράν, κ' 'έτσι ήλθαν 'ισα-'ισα τ'α καλά μου τ'α παιδιά.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Όδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνασθόται, αν δέν συνοδεύεται υπό τού δικαιώματος δρ. 1. Τά εγκρινόμενα ή άνασθόμενα 'ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1917. 'Όσα συνοδεύονται από Α. άνήκουν εις άγόρα, και όσα από Κ. εις κοίτηνα.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν :—Το Τρελλόπαιδο των Πατρών (0) με Πλειάδα.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν :—Το Τρελλόπαιδο των Πατρών (0) με Πλειάδα.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν :—Το Τρελλόπαιδο των Πατρών (0) με Πλειάδα.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν :—Το Τρελλόπαιδο των Πατρών (0) με Πλειάδα.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν :—Το Τρελλόπαιδο των Πατρών (0) με Πλειάδα.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν :—Το Τρελλόπαιδο των Πατρών (0) με Πλειάδα.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν :—Το Τρελλόπαιδο των Πατρών (0) με Πλειάδα.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν :—Το Τρελλόπαιδο των Πατρών (0) με Πλειάδα.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν :—Το Τρελλόπαιδο των Πατρών (0) με Πλειάδα.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν :—Το Τρελλόπαιδο των Πατρών (0) με Πλειάδα.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν :—Το Τρελλόπαιδο των Πατρών (0) με Πλειάδα.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν :—Το Τρελλόπαιδο των Πατρών (0) με Πλειάδα.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν :—Το Τρελλόπαιδο των Πατρών (0) με Πλειάδα.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν :—Το Τρελλόπαιδο των Πατρών (0) με Πλειάδα.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν :—Το Τρελλόπαιδο των Πατρών (0) με Πλειάδα.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν :—Το Τρελλόπαιδο των Πατρών (0) με Πλειάδα.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν :—Το Τρελλόπαιδο των Πατρών (0) με Πλειάδα.

